О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 2702

гр. София, 12.06.2012 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в закрито заседание на 12.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

като разгледа дело номер **2515** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 157 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е във връзка с подадена чрез упълномощен адвокат жалба от [фирма], [населено място], против Ревизионен акт №[ЕИК]/12.09.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С. и е насрочено за разглеждане в открито заседание на 18.06.2012 г. С жалбата е направено и искане, да бъде спряно изпълнението на акта, като се счита, че „са взети мерки за обезпечаване на вземането и обезпечението гарантира задължението по главницата и лихвите изцяло".

С Разпореждане от 12.03.2012 г. Съдът остави производството по делото без движение, като даде на оспорващия и указания да уточни, след като съобрази нормата на чл. 157, ал. 2, изр. второ и ал. 3 ДОПК искането си за спиране на РА, и приложи доказателствата за направено обезпечение в размер на главницата и лихвите, или, ако такова не е наложено, да направи предложение за обезпечение в същия размер. С Определение от 17.04.2012 г. Съдът насрочи делото за разглеждане в открито заседание и поради неизпълнение на част от разпореждането отново даде указания на жалбоподателя, касаещи искането за спиране изпълнението на акта. На 23.05.2012 г. по делото са постъпили доказателства, представени от ответника, както и становище от процесуален представител на същия, което е в смисъл, че стойността на наложените запори на банкови сметки на жалбоподателя не покрива изцяло размера на главницата и лихвите на установените с ревизионния акт задължения. На това становище адвокатът – пълномощник на жалбоподателя е отговорил с писмо от 08.06.2012 г., с което е заявил, че: поддържа искането за спиране; дружеството не е в състояние да предложи обезпечение в размер на 228 437 лева и лихви – 35 549 лева и счита, че това не е необходимо, понеже това е пълният размер на установените с РА задължения, но актът е бил отменен частично от директора на Д. „ОУИ" – С..

Освен гореизложеното, от доказателствата по делото се установява още, че: с

Постановление изх. № 2052/17.06.2011 г., продължено с Постановление изх. № 2052/04.10.2011 г. публичен изпълнител, по реда на чл. 121 ДОПК е наложил предварителни обезпечителни мерки, чрез налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на [фирма], в размер на 138 741, 99 лева. С друго постановление – Постановление изх. № К-04-2398/07.12.20011 г., след като с оспорения РА №[ЕИК]/12.09.2011 г. вече били установени задължения за дружеството в общ размер на 270 668 лева, са наложени запори върху банкови сметки и депозити в изброени в същото банки. С друго Постановление, изх. № К-04-2392/07.12.20011 г., за „дообезпечаване" на вземането по ревизионния акт е наложен запор върху банкови сметки, за сумата от 118 514 лева.

АМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД намира, че заявеното искане за спиране изпълнението на оспорения в настоящото производство РА №[ЕИК]/12.09.2011 г. в частта, която не е отменена от решаващия административен орган, като направено по реда на чл. 157 ДОПК е процесуално допустимо, но е неоснователно, предвид следните съображения.

На практика, видно от коментираните по – горе постановления на публичен изпълнител може да бъде прието, че наложените обезпечителни мерки са за сума в общ размер на 257 256, 45 лева – 138 741, 99 лева по постановлението за налагане на предварителните обезпечителни мерки и 118 514, 46 лева по Постановление изх. № К-04-2392/07.12.2011 г. С Решение № 197/30.01.2012 г. ответникът е отменил ревизионния акт в частта на установени задължения по ЗДДС за данъчните периоди м.м. 05, 06, 07, 11, 12. 2009 г. и за м. 05.2010 г., като е върнал преписката за извършване на нова ревизия.

Според установеното в чл. 153, ал. 1 ДОПК общо правило, обжалването на ревизионния акт по административен ред не спира неговото изпълнение, но то може да бъде спряно от решаващия орган, по искане на жалбоподателя. Аналогично е съдържанието и на разпоредбите на чл. 157 ДОПК, приложими в съдебното производство, свързано с оспорване на акта. По отношение формата на искането и критериите за преценката на основателността му, разпоредбите на чл. 153, ал. 2, изр. второ, ал.ал. 3 – 6 ДОПК поставят конкретни условия, към които препраща ал. 3 на чл. 157. Според ал. 3 на чл. 153, към искането за спиране следва да бъдат приложени от страна на искателя доказателства за направеното обезпечение в размера на главницата и лихвите към датата на подаване на искането, а в случаите, когато не е наложено обезпечение, искането трябва да съдържа предложение за обезпечение в същия размер. В хипотезите на ал. 4 решаващият орган е задължен да спре изпълнението, ако представеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа и е в размера по ал. 3. В останалите случаи решаващият орган извършва преценка съобразно представеното, съответно предложеното обезпечение и може да спре изпълнението, като задължи компетентния публичен изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното като обезпечение имущество – ал. 5. Буквалното и логическо тълкуване на нормите сочи, че задължително условие за спиране изпълнението на РА е установените с него публични задължения да са реално обезпечени. Използваните изрази: „се прилагат доказателства за направеното обезпечение в размера на главницата и лихвите"; „искането трябва да съдържа предложение за обезпечение в същия размер" означават, че тежестта да стори това е на искателя, който е заинтересован да бъде отложено във времето изпълнението върху акта. Поради това не може да се приеме, че обезпечителните мерки, наложени от публичен изпълнител, представляващи запор върху налични и постъпващи суми по

банкови сметки на длъжника покриват изискванията, установени в ал.ал. 3, 4 на чл. 153 ДОПК. Искателят – жалбоподател, независимо от указаната му тежест на доказване не е представил доказателства, че в запорираните му сметки има действително парични средства, чиито размер да е поне 138 000 лева. В случай, че обезпечителните мерки се изразяваха във възбрана върху недвижим имот, собственост на дружеството, с посочена поне балансова стойност, Съдът щеше да разполага с възможност да спре изпълнението на акта, ако стойността на имуществото бе съпоставима с размера на главницата и лихвите на задължението. Изрично заявената от пълномощника на жалбоподателя воля, с молбата от 08.06.2012 г., че няма възможност и не желае да представи такова реално обезпечение, не позволява на Съда да спре изпълнението на РА №[ЕИК]/12.09.2011 г., тъй като не са изпълнени условията на чл. 157, ал. 3, вр. чл. 153, ал. 3, ал. 4 ДОПК.

Поради горното и на основание чл. 157, ал. 4 ДОПК Административен съд София – град, 14-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на [фирма], [населено място], за спиране изпълнението на Ревизионен акт №[ЕИК]/12.09.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС, в 7-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: